

den danske Regering staar ganske afmægtig overfor, hvad de Folk ville foretage sig overfor os i saa Henseende. Det er en Kendsgerning, at siden 1902 have Sukkerpriserne været i stadig Stigen, og Bryseler-Konventionen har i meget høj Grad bidraget til, at det har været muligt. Den gjorde f. Eks. fuldstændig Ende paa de tyske Eksportpræmier, som skabte billigt Sukker i andre Lande.

Endelig medvirker Fabrikernes Monopolstilling til den kolossale Stigning, der har været i Sukkerpriserne. Der er nu her i Landet 8 Sukkerfabrikker, hvoraf de 7 høre under De danske Sukkerfabrikker, altsaa under selve Trusten. Disse Sukkerfabrikker have naturligvis gjort sig fortjente af Landet, jeg skal ikke underkende deres Fortjeneste i Retning af at have opelsket en Sukkerproduktion her i Landet. Man vil vel ogsaa fra anden Side hævde, at denne Fortjeneste er ret betydelig, idet Sukkerproduktionen er stegen kolossalt fra 1876—1880, da der produceredes en 3 Mill. Pd. Sukker, til nu, da der produceres en 200 Mill. Pd. Den Fortjeneste, Fabrikkerne i saa Henseende have af Landet, skal jeg aldeles ikke forklejne. Men saa komme vi til det Spørgsmaal, hvordan de have udnyttet den Stilling, de have faaet i saa Henseende. Og da vil jeg sige, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) sikkert havde Ret, da han i Efteraaret ved Finanslovsforslagets første Behandling her i Tinget rettede et meget stærkt Angreb paa De danske Sukkerfabrikker. Jeg kalder det et meget skarpt Angreb, fordi det kom fra Ordføreren for Regeringspartiet og Flertallet her i Salen, idet jeg mener, at denne Omstændighed i høj Grad skærper det Angreb, der blev fremsat ved den Lejlighed. Det ærede Medlem nævnedes en hel Række høje Dividender, der gennem en Aarrække er udbetalt til Aktionærerne. Saa vidt jeg kan se, ere disse Tal fuldstændig rigtige, og jeg skal ikke trætte det høje Ting med at gentage dem. Men til Gengæld vil jeg fremdrage et andet Forhold, eller i Grunden det samme Forhold paa en anden Maade, idet jeg vil anføre det høje Nettoudbytte, som Fabrikkerne have haft i Løbet af de sidste 6 Aar. I 1905—06 var Nettoudbyttet 3,578,000 Kr., i 1906—07: 4,588,000 Kr., i 1907—08: 4,416,000 Kr., i 1908—09: 5,279,000 Kr., i 1909—10: 5,055,000 Kr., og endelig komme vi til 1910—11, hvor Overskuddet var 6,775,000 Kr. De ville se, at det er et stadigt voksende Beløb, og naar man

sammendrager disse Tal for de 6 Aar, kommer man op paa et Nettoudbytte af ca. 30 Millioner Kr., nøjagtig er det vistnok godt og vel 29³/₄ Million.

Det er altsaa et meget, meget højt Udbytte, man har haft i disse Aar, og det er ikke alt, hvad Selskabets Aktionærer have faaet i Udbytte i den Tid. De have tillige haft en kolossal Kursgevinst i samme Tidsrum. I 1904 noteredes Sukkeraktierne til en Kurs af 135, og da jeg foretog disse Beregninger, var Kursen 268; siden den Tid er den stegen et Par Procent, og Aktierne noteres vistnok nu til 270. Man vil nu se, at i Kursavance er der siden 1904 tjent 12³/₄ Million. Saa ere vi altsaa oppe paa en ren Fortjeneste for Aktionærerne af 42 Millioner, men derved kunne vi slet ikke standse, for Aktionærerne have samtidig faaet 5 Mill. ny Aktiekapital i den Tid. Jeg vil erindre om den Begivenhed, som jeg synes er en af de styggeste, der er skete indenfor dansk Forretningsliv, nemlig den, der skete indenfor De danske Sukkerfabrikker i 1909. Paa den ordinære Generalforsamling mødte Bestyrelsens Formand, Direktør Hagemann, og meddelte, at Selskabet vilde give et Udbytte af 25 pCt. til Aktionærerne. Hr. Hagemann sagde det med en ikke ringe Begejstring i Stemmen, det var en enestaaende Begivenhed i Selskabets Historie, og man skulde ogsaa tro, at Aktionærerne, der for Resten kun vare mødte i ganske ringe Tal, vare sprungne op af Begejstring, men det var der aldeles ikke Tale om. Tværtimod hørte man hist og her i den lille Forsamling tænderskærende Knurren og Misfornøjelse, og det varede ikke længe, før en af Aktionærerne, en, der endda hører under Rangforordningen, tog Ordet og erklærede, at dette her kunde være meget godt, men han ønskede noget mere og ønskede, at der snarest uddeltes Friaktier. Jeg skal sige til den højtærede Formands Ros, at han afviste et saadant Krav fra Aktionærernes Side meget bestemt, og Generalforsamlingen sluttede med denne Udtalelse af Formanden. Men det varede ikke ret mange Dage, før disse graadige Aktionærer meldte sig igen under Anførsel af Kreditforeningsdirektør Rée. Nu havde de dannet et fuldstændigt Komplot, kan man godt kalde det. De indfandt sig paa Sukkerfabrikernes Kontor, hvor de ifølge et Referat i Bladet „Børsen“ fra Aktionærgruppens Side stillede et dobbelt Forlangende. Først vilde man have Del i de 15 pCt. af Restoverskuddet, der efter Lovene skal henlægges til en Reserve- og